* * *

Сплять усі верховини гірські й стрімчасті скелі,
Всі байраки, всі провалля,
Нори, де плазуни, що їх чорна земля зростила,
Робоче плем'я бджіл, хижий звір у пущі,
Страховищ у глибинах моря сон пойняв,
Крила поскладавши, в вітах поснуло птаство…

* * *

Ти, що бачиш горе все
З високості неземної, —
Хто вдвійні тягар несе,
Тим даєш ти й пільги вдвоє!
Поки ж ці блукання, поки?
Нащо все це — втіха й біль?
Де він, спокій,
Чи діждусь його відкіль?